

[Korsgaard.]

det store Flertal af Arbejdsgivernes Ønsker skulde forlange, at Arbejdslønnen her eller der skulde være denne eller hin. Det er jeg imod ud fra ganske tilsvarende Betragtninger. Men derfra og til, at en lille Kreds af Mennesker skal bestemme over, om vi skal have Arbejdskraft her i Landet eller ikke, er der lige godt et stort Spring.

Nu vil man vel sige, at man kan isolere et saadant Fag. Det tror jeg nu dog er ulige vanskeligere, end man vil gøre det til. Man maa aldrig glemme, at Lockouten, hvis den skal have Virkning, kun faar dette ved at etableres i meget stort Omfang. Omvendt tror jeg, ingen vil benægte, at Strejken virker bedst, jo mindre omfattende den er, idet man herigennem kan gaa fra Virksomhed til Virksomhed og let se sig i Stand til at understøtte de Arbejdere, der er gaaet ud i Strejke, fordi de, sammenlignet med den store Mængde af Arbejdere, dog er saa faa.

Altsaa *Storkampene* tror jeg ikke, hvis de ellers er nødvendige, at Samfundet før senest muligt skal blande sig i. Men hvor det drejer sig om *smaa Led*, der ikke vil indordne sig under det store Flertal, maa man, synes jeg, kunne paakalde Statens Indgriben, thi slige Forhold kan vi ikke have. Lad os tænke os en Konflikt med Transportarbejderne. Sammenlignet med hele den øvrige Kreds af Arbejdere udgør de jo ikke noget uhyre stort Tal, men alle vil vide, at de maaske har i deres Haand at kunne forhindre hele Landbrugseksporten. Vilde man, hvis i øvrigt den almindelige Arbejdsbefolkning var imod dette, roligt kunne se herpaa? Jeg mener det ikke. Samfundet kan ikke finde sig i, at en lille Kreds isolerer sig og ikke til en vis Grad vil bøje sig for det heles Vel. Jeg maa ogsaa hævde, at naar dette sker fra Arbejdernes Side, synes det mig dog at være i saa uhyre en Grad imod, hvad man ellers skulde vente sig. Fra den Side, hvor man altid politisk har paakaldt Flertallets Magt, er det en Uhyrlighed at ville mene, at et saadant lille Led skulde kunne opretholde Uromomenter, der naar som helst kan slaa ud i de voldsomste Arbejdskampe.

Hvilken Indflydelse Regeringen nu har paa Forhold af den Art, ved jeg ikke. Jeg tror dog ikke, den er saa overmaade stor. Jeg har set det blive gjort gældende fra Venstres Side, at Sandsynligheden for Arbejdskampe var større, naar vi havde socialdemokratisk Regering, end naar vi havde en anden. Jeg tror, dette er at overdrive; oprigtig talt tror jeg paa den anden Side ikke, den er mindre, det bliver Hip som

Hap. Den Indflydelse, den politiske Ledelse kan have, saa længe man ikke vil gaa *Lovgivningens Vej*, er vist ret beset saare ringe. I hvert Fald har jeg ikke hidtil kunnet faa Øje paa, at her var noget væsentligt at vente sig.

Jeg tror altsaa, at Lovgivningsmagten før eller senere maa have sin Opmærksomhed henvendt paa, at en lille Kreds af Arbejdere ikke sætter Samfundet Pistolen for Brystet.

Jeg har villet gøre disse Bemærkninger om den Arbejdskonflikt, som altsaa den højtærede Statsminister siger er bilagt. Aarsagen til Arbejdsstridigheden den ligger jo klar nok, idet det, som blev forlangt af Arbejderne, var en Nedsættelse af Lønningerne. Efter Omstændighederne tror jeg nok, man efter de flestes Opfattelse kan sige: en særdeles beskedne Nedsættelse.

Ser man i øvrigt paa Forholdene, som de er ude i Landet, tror jeg, man maa have Lov at sige, at det, der gør Øjeblikket saa særdeles vanskeligt, er, at visse Erhverv tilsyneladende kan betale forholdsvis høje Lønninger; medens andre, i Særdeleshed Landbruget, praktisk talt ikke kan betale Lønninger, hvis det overhovedet skal løbe rundt.

Da spørger jeg: Er det ikke her, vi er ved den i Virkeligheden allervanskeligste Situation, at Forholdene for de forskellige Lag i Samfundet har udviklet sig saa uhyre forskelligt? Og da bliver jo Spørgsmaalet; naar man taler om det her paa Rigsdagen, hvad der overhovedet kan gøres herfra. Og jeg tror, man har Lov til at sige, at hidtil er intet blevet gjort for at udjævne dette Forhold.

Jeg maa have Lov til at sige, at det, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal i denne Forbindelse udtalte, at en vis Tilpasning maa til, efter min Mening paa ingen Maade kan siges at være urigtigt, og vi er jo ogsaa fra vor Side til enhver Tid gaaet ind for, at under Tider som dem, vi har nu, kan dette være nødvendigt. Jeg vil i denne Forbindelse pege paa noget, jeg læste om for ikke saa lang Tid siden, det var vist i „Berlingske Tidende“, hvorefter en stor Nationaløkonom, eller hvad han nu var, i England til en Kommission eller et Selskab, som blandt sine Medlemmer tæller en Mand som den engelske Statsminister Mac Donald, havde udtalt, at man i en Nedgangsperiode, hvor altsaa store Lag af Befolkningen er ude for i en meget stærk Nedgang i Indtægten, kan indstille sig paa et af to: enten at lade det hele følge med — og det er jo det, det ærede Medlem Hr.